

LETO (VOL.) XI. * MARCH 8, 1919 ŠTEV. (No.) 5.

AVE MARIA

KATOLIŠKI LIST ZA SLOVENCE
V AMERIKI.

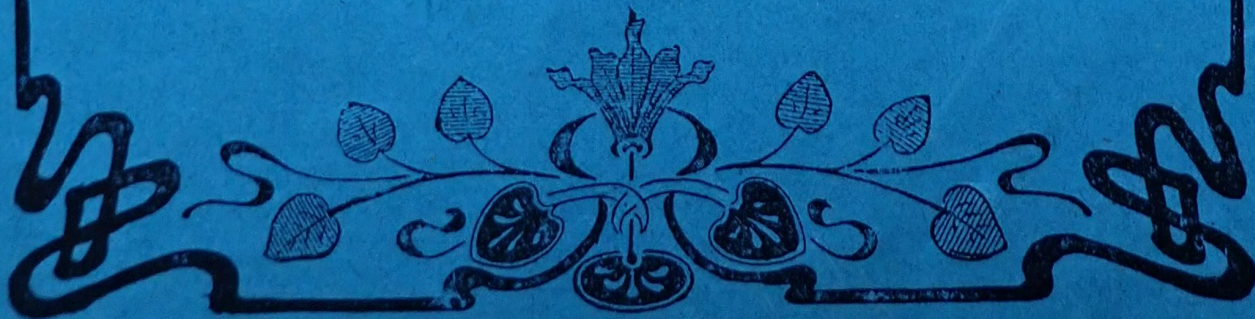
Izhaja vsako drugo soboto.
Published every second Saturday by

Ave Maria Publishing Co.

62 ST. MARKS PL., NEW YORK, N. Y.

"Published and distributed under permit (No. 650) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of New York, N. Y. By order of "the President, A. S. Burleson, Postmaster General."

"Entered as Second Class Matter May 25, 1918. at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of March 3. 1879."

March 8, 1917.

"AVE MARIA"

"AVE MARIA"

62 ST. MARK'S PLACE NEW YORK, N. Y.

Published every second Saturday in the interest of the Order of Saint Francis, by the Ave Maria Publishing Company.

Subscription: \$2.00 per year.

"Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 Act of October 3, 1917, authorized on July 26, 1918".

ZAHVALE.

Posljam Vam mali dar in izrekam svojo hvaležnost Brezmadežni Devici Mariji za uslišano prošnjo v boleznih.

Agnes Ogrinč, New York, N. Y.

Obljubila sem Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu javno zahvalo za uslišano prošnjo v moji dolgotrajni bolezni. Čast in hvala presv. Srcu in Mariji, Zdravju blnikov.

Mary Hoge, Bridgeport, O.

Javna zahvala Mariji Sedem Žalosti.

Bila sem že leto dni in delj časa v mučnih stiskah, večkrat sem opravila molitvene dnevnice in druga dobra dela v namen, da bi mi bilo trpljenje olajšano, toda nič ni pomagalo. Zopet se najdem dan za dnevom v neizmerno težkem duševnem trpljenju, znova se obrnem prav z srca in zaupno prošnjo do Marije Sedem Žalosti. Obljubila sem tudi očitno zahvalo, ako mi Marija Devica izprosi pri Bogu olajšanje ali oproščenje teh grozljivih napadov. Prošnja je bila uslišana dne 6. februarja 1918, od tistega dneva nisem imela več ne enkrat takih napadov.

Zaupna prošnja k Mariji ni nikdar zastonj!
Antonija Vidic.

Zahvaljujem se iskreno presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano molitev. Neka sicer nekatoliška, pa katoličanom jako naklonjena oseba je bila smrtno nevarno bolna. Noben zdravnik ni več upal, da bo še živela; toda zaupna molitev k tema milosti polnima Srcema ni bila zastonj. Dotična oseba je popolnoma ozdravela, kar sporočam v Ave Maria po obljudi, da bi tudi še drugi se vsikdar z zaupanjem zatekali v svojih potrebah k presvetima Srcema Jezusa in Marije.

K. J., New York, N. Y.

Čast in hvala Jezusu in Mariji za ozdravljenje. Prosim Marijo, da mi še zanaprej izprosi ljubo zdravje.

Frances Udovich, Barberton, O.

Obljubila sem Mariji javno zahvalo v listu Ave Maria za uslišano prošnjo in presv. Srcu Jezusovemu. Bila sem uslišana. Zato čast in hvala Mariji, zdravju bolnikov!

Prosi, o Marija, še za naprej za nas in nam daj ljubo zdravje!

H. P., Rice, Minn.

Zaobljubila sem se v boleznih Mariji Pomagaj in presv. Srcu Jezusovemu javno zahvalo, če ozdravim. Zatoraj izpolnujem svojo dolžnost in se Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj najsrčneje zahvalim za uslišanje.

Kathe Kuzma, Jolit, Ill.

Po obljudi se presvetemu Srcu Jezusovemu in nebeški Materi Mariji, jaz in cela naša družina zahvaljujemo, da smo ostali vsi zdravi in se nas ni lotila kužna bolezen.

Marija Perko, Gorman, Wis.

Obljubila sem javno zahvalo Mariji Materi božji, če me usliši, da bi se mi noga kmalu pozdravila, katero sem zlomila na sv. Štefana dan. Zato čast in hvala Mariji in Presv. Srcu Jezusovemu.

Miss Magd. Tovornik, Vandling, Pa.

Posiljam dar v podporo listu Ave Maria, ki sem ga obljudil v boleznih, zahvaljajoč se preblaženi Devici Mariji za uslišano molitev.

Štefan Jenko, Oakdale, Pa.

Čast in hvala Materi božji za uslišano prošnjo.

A. P., Johnstown, Pa.

Zahvaljujem se preblaženi Devici Mariji za uslišano molitev in zdravje.

Ludmila Mekinda, Euclid, O.

Zahvaljujem se Materi božji, ki me je čudovito obvarovala smrti. Vozil sem velik voz naložen z logovi in v najhujšem klancu se je voz prevrnil z mano vred. A čudo, se ni meni ne konjem nič zgodilo.

John Misich, Watermet, Mich.

Zahvaljujem se Mariji Materi božji, da me je uslišala in izprosila ljubo zdravje.

Miss Mary Babnik, Chisholm, Minn.

Bodi tisočera čast in hvala preblaženi Devici Mariji za večkrat uslišano prošnjo in za ljubo zdravje.

M. B., Jerome, Pa.

Zahvaljujem se Materi božji za uslišano prošnjo in ljubo zdravje.

Ana Zgonc, Gilbert, Minn.

Čast in hvala Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, svetemu Jožefu za uslišano prošnjo v moji bolezni.

Katarina Bajuk, Terrace, Pa.

Za vse naše naročnike in podpornike se bere sv. maša vsak prvi petek v mesecu in vsako nedeljo v tednu.

VERA, UPANJE, LJUBEZEN.

Po resnični dogodbi spisal K.

(Dalje).

Pri Mary se je pokazalo, kako blagodejno vpliva na njo lepi zgled dobre njene matere, Mrs. Rupnik. Enako je rodila krasne sadove njena vzgoja pri sestrah v akademiji. Ljubila je svojega moža z zvestobo krščanske žene, ki ne ljubi moža samo morda radi tega, ker je „fest“ fant, ker je „lep“, ampak zato, ker je njen mož, kateremu je prisegla ljubezen pred živim Bogom v cerkvi pri poroki. Zato mu je postregla kolikor mu je mogla. Zato je skušala vse tako urediti, kakor je on hotel in želel. Zato je kuhala to in tako, kakor je imel on rad.

„Če hočeš, da bosta z možem v ljubezni živela, — postreži mu kolikor največ moreš“, učila jo je modra mati. „Moža z ničemur hitreje in gotoveje ne pridobiš, kakor s točno in s skrbno postrežbo“.

Ker je Rupnikova trgovina izvrst-

no uspevala in so delali lepe dobičke, dobival je tudi Karol lepo tedensko plačo. Tako je tekom leta tudi mladima Modičevema „kupček“ na banki znatno narastel. Tako, da sta sklenila, da si kupita svojo hišo.

Blizu Rupnikove hiše, v istem „bloku“ je prav tedaj stavbinska kompanija postavila več popolnoma moderno izdelanih in opremljenih hiš in so bile prav kar na prodaj.

Modičeva sta si izbrala najlepšo in jo kupila.

V tem se je pa vedno bolj bližal čas ko bode Bog blagoslovil dober zakonski parček s prvim blagoslovom in se bode štorckla oglasila v hiši.

„V novi hiši moramo biti, do tedaj“, sta sklenila.

In tako se je tudi zgodilo.

Kdo naj popiše srečo presrečnega mladega očeta Karola Modica, ko so mu povedali, da je dobil krepkega princa—sina prvorojenčka. Njegovo srečo more razumeti le oče, ki je enake srečne in ugodne razmere sam dožival. Kakor pijan sreče je hitel domov in objemal malo stvarico — svojega sina. Vesel in presenečen je objel tudi svojo ženo.

"Vidiš, kako je Bog dober do nas", mu je pripomnila modra žena, ki ni nikdar opustila nobene prilike, da bi možu ne dala tiste srečne in trdne vere v dobrega Boga, katera je polnila njeno pošteno srce. Nikdar ni pozabila, da je imel Karol slabo vzgojo, da je le malo verske vzgoje dobil doma, ker mu je ni imel kdo dati, v šoli jo pa tudi ni dobil, ker je hodil vedno le v publicno šolo. Zato se je zavedala Mrs. Modic svoje dolžnosti, da nadomesti to vzgojo in sicer takrat, ko je mož pripravljen in voljan jo sprejeti — to je takoj prve mesece in prva leta zakonskega življenja.

"Karol, kaj ne, da bodeš sedaj tudi ti stopil v možko društvo Najsv. Imena"

"Bomo videli" in z novimi poljubi je pritiskal svojega sina k sebi in se veselil svoje sreče.

Lepa domača slavnost se je razvila pri mladih Modičevih, ko je mladi "princ" prvokrat odšel—ne, ko so ga odnesli ven — v cerkev, da se naredi tam iz juda poštenega kristjana. Brat Karolov in Maryna sestra sta bila boter in botrca.

Vsi odlični prijatelji Rupnikovi in tudi Modičevi sorodniki so se zbrali v lepi hiši mladih Modičev. Tudi g. župnik, father Dolinar, seveda je bil povabljen in je rad prišel. Kateremu duhovniku pač ne zaigra srce veselja, ako more tako poštenim in blagim družinam pokazati svoje priznanje, kakoršna je bila pač Rupnikova.

"Duhovnikove najslajše ure so, katere more preživeti v krogu tako blagih src,

kakoršna so srca Rupnikove družine", je rekel v svoji zdravici, v kateri je častital mladima zakonskima na sreči, katero uživata danes. „Le pravo krščanstvo, to je duh naše svete vere in cerkve je, ki more osrečiti vsako družino in osladiti življenje naših družin. In to vidimo vsi, na zgledu te družine. Zlasti eno naj povdarjam danes in Mrs Rupnik, ki je postala danes "stara mama" — "babica" — kajti vnuček je tu v zibelki— naj se ne prevzame. — Kako velik in kako blagodejen je vpliv na celo družino — vpliv dobre, prave krščanske matere, — kakoršna je Mrs. Rupnik".

„Gospod župnik, preveč me hvalite! Storila sem vedno samo svojo dolžnost!" segla je Mrs. Rupnik župniku v besedo.

„Da! Mrs. Rupnik. In to je edino, kar sem želel povedati vaši hčeri, presrečni mladi materi, Mrs Modic, da ste vedno storili svojo dolžnost. In to je ravno ona skrivnost—spolnjevanje dolžnosti. Vera! — kaj je pravzaprav vera? Ali ni cela vera zapopadena, ves njen nauk zapopaden samo v eni besedi — dolžnost! — nauk o tem, kar smo dolžni Bogu, nauk, kako naj spolnimo to svojo dolžnost!"

In ko je napil mlademu očetu in mladi materi in jima želel, da bi se tudi njiju družinica razvila v tako srečno, tako zadovoljno družinico, kakoršna je Rupnikova, zaiskrile so solze veselja in sreče v očeh obeh mladih presrečnih starišev.

"Da, naša družina bode šla vedno po vzgledu Rupnikove družine", je v srcu sklepal Karol. "Zastonj je! Ne da se utajiti. Samo v takem življenju je prava sreča mogoča". In mislil je resno. Dal Bog, da bi Karol vedno tako mislil!

Nič zadovoljen pa ni bil ta dan Karolov oče, Mr. Modic. Še manj pa mati. Premalo se je omenjalo njiju. "Kaj bi samo enega hvalil! Saj pri nas tudi nismo taki brezverci! In Karol je vedno naš sin!" Take misli so se mu zbudile v srcu. In

nič kaj vesel ni bil. Opazil je, da tudi njegova žena, Mrs. Modic ni nič kaj vesela in slutil je, da tudi njej ni to ljubo. Čutil se je potrjenega v svoji ljubosumni nevolji in je le malo govoril, če pa je kaj spregovoril je bil zbadljiv. Ko ga je slednjič dobil nekoliko v glavo, razvezal se mu je nekoliko jezik in je več govoril. Skušal je zlasti priti v pogovor z g. župnikom. Gospod župnik je sicer rad z njim govoril, toda videlo se mu je, da se je izogibal pogovora o veri, v katerega je silil Mr. Modic. Vedel je dobro za prepričanje Modičevo. Poznal ga je. Zato se mu ni zdel primeren čas in kraj, da bi se z njim o tem razgovarjal, kajti vedel je, da ne bode mogel soglašati z Modičevimi nazori. Tako jim ne bode mogel pritrditi. Opo rekati jim! — tukaj v tej veseli družbi! — zlasti še, z nekoliko vinjenim človekom! Ni kazalo.

Tako se je poslovil, še enkrat častital srečnima zakonskima in odšel.

“Father”, rekel mu je Karol, ko ga je spremljal ven na “porch”. — Za prihodnji sprejem v društvo mož pridem tudi jaz. Bog je dober do mene!”

„Karol, to me veseli! Malo me je že bolelo, da tak mož, kakor ste vi, pa ni v tem lepem društvu. Društvo mož Najsv. Imena mora zbirati okrog sebe cvet vseh naših mož in mladeničev.”

“Sem imel nekatere predsodke. Danes sem obljubil ženi, da sedaj pa bom.”

“Dobro, Karol! Me veseli!”

In ločila sta se.

Tudi starejša Modic in Modičevka se nista dolgo zadrževala, temveč tudi kmalu odšla za župnikom.

“Ej povsodi business!” se ni mogel nekoliko vinjeni Modic vzdržati, da bi ne bil naredil ženi opazke, ko sta prišla na ulico. “Ko bi mu tudi jaz znosil toliko kot Rupnik, bi tudi mene hvalil!”

„Kajpada”, mu je pritrdila žena, da je tudi sama dala duška svoji nevolji, s

tem pa še bolj potrdila moža, da je “vera res business”. Od tedaj sta pa še manj hodila v cerkev, kakor preje in tudi otroke sta kmalu zopet poslala v publicno šolo. Zamanj je bilo prigovarjanje g. župnika, zamanj Mrs. Rupnika in zamanj tudi Karola.

“Jaz že vem kaj delam! Pustite me in sami za se skrbite”, je vsem osorno odgovarjal Mr. Modic.

“On tako hoče! Jaz ne morem pomagati! Saj sem ga prosila, naj nikar! Če pa noče”, se je izgovarjala Modičevka.

In tako je ostalo.

Veseli in srečen je bil dan za Mary, ono nedeljo, ko je imelo društvo Mož Najsv. Imena skupno sv. obhajilo. Bil je med njimi tudi njen Karol in pri sprejemu je bil tudi on med onimi, ki so prisegali zvestobo presv. Imenu”, ki zasluži vso čast in slavo v nebesih, na zemlji in pod zemljo! — Katero je bilo že in je še za milijone in milijone človeških src — najslajše ime! —

Pa še več je storil Karol.

Prišel je januar in Father Dolinar je izbral nov cerkveni odbor.

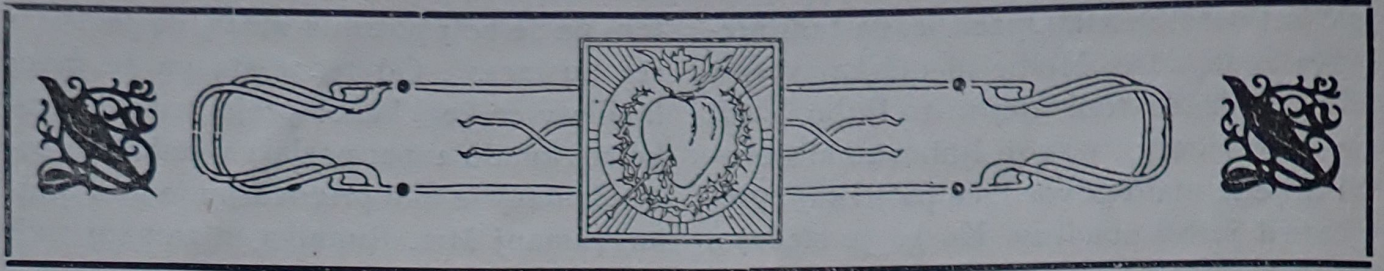
“Mr. Modic, Rupnikov oče so se odpo vedali, češ, da so prestari. Nočejo več biti cerkveni nadornik. Rekli so, da hočejo mir imeti, ko pridejo v cerkev. Mislil sem na Vas! Ali bi Vi hoteli sprejeti!”

“Kajpada, da bode”, je hitro segla Mary v besedo.

“Zakaj pa ne! Še v čast si štejem” je rekel mladi Modic, ki se je res čutil zelo počaščenega, da je Father Dolinar izbral ravno njega, ki je še tako mlad.

In tako so mladi družinici tekli lepi srečni dnevi. Solnce sreče jih je obsevalo, kakor le malo drugim. Mali Karolček je s svojo “muziko” kratkočasil srečna zakonska in se kmalu razvil v krepkega junaka, ki se je tako ljubko in tako milo smehljal starišema, da sta mislila, da imata nebesa na zemlji.

(Dalje prih.)

MOJ IVAN.

K.

„Kako sladak je Gospod tistim, kateri ga v resnici ljubijo,” to sem imel večkrat priliko videti v svojem življenju. Vendar med vsemi slučaji mi je ostal posebno eden v spominu, tako pripoveduje duhovnik mesta New York.

Ivan je bil „star fant”, to se pravi fant je bil in ni bil več mlad. Štirideseto leto mu je že pred nekaj leti všlo v večnost, tako tiho in mirno, da je Ivan komaj vedel kdaj.

„Ivan, zakaj se pa ne ženiš?” sem ga večkrat vprašal.

„Gospod, zdi se mi, da je bolje biti sam. — Vidim preveč žalostnih zgledov!”

„To se pravi, da nimaš poguma?”

„Imam pogum gospod, imam. Vendar

Tako se je vedno izgovarjal. Vendar, kdor je Ivana poznal natančneje, je vedel, da je Ivan pobožen fant, kakoršnih je malo po župnijah.

Vsako jutro ko sem ob šesti uri dajal sv. obhajilo sestram, bil je tudi Ivan pri obhajilni mizi. Vsaki večer, ko je šel z dela, je prišel počasnih in utrujenih korakov mimo cerkve in vselej zavil noter in zmolil sv. rožni venec.

Da, občudoval sem tega človeka pogosto. Na stanovanju je bil pri svojem bratu, ki je bil oženjen in imel vedno po šest ali sedem „bordarjev”. Ne brat ne „bor-

darji” niso bili posebno goreči župljani. Prišli so sicer v cerkev, če že tudi ne redno. Vendar drugače so pa bolj na drugo stran vlekli. Vsi protiverski, ali — kakor so sami rekli — delavski listi so ležali po mizah. Katoliškega lista ni bilo v hiši, razun onih, katere je Ivan naročal in tudi sam čital.

Proti veri se je velikokrat govorilo. Duhovščina je bila pogosto predmet neslanih šal tega ali onega.

In vkljub temu je Ivan ostal to, kar je bil, da še boljši in bolj pobožen je postal.

Občeval sem z njim veliko, ker me je zanimal.

Ko sem prišel v naselbino kot župnik in ga videl tolikrat v cerkvi in pri sv. obhajilu, nisem mu hotel verjeti, da bi mu prišlo to iz srca. Fant pa vsakdanje sv. obhajilo?? Naka? Nič kaj mi ni šlo v glavo. Da, začel me je zanimati ta slučaj.

Ko sem nekaj tednov v župniji, pride nekega večera v pisarno. Zveselil sem se ga.

„Dober večer, Ivan!”

„Bog daj, gospod!”

„Kaj boš pa ti povedal?”

„Gospod, naj mi ne zamerijo”, onikal me je po staro Kranjski navadi. Bil je v vidni zadregi.

“Kaj bi pa rad?”

Ivan je bil krepek, čvrst, lepo zraščен fant, in krasnih, plemenitih potez, da se je moral vsakemu prikupiti na prvi pogled.

“Videl sem, da je preproga na tabernaklju že nekoliko obrabljena. Prosim, če bi hoteli naročiti novo, lepšo. Naj stane kolikor hoče. Jaz bom plačal račun!”

Še bolj sem se fantu začudil. Jaz nisem opazil, da bi to res bilo, dasi sem po natančnejem opazovanju videl, da je bilo sicer še jako dobro, vendar ne več novo. Dogovorila sva se, kako in kaj in obljubil sem mu preskrbeti zagrinjalce, kakor mogoče kmalu.

To priliko sem porabil, da sem imel z njim daljši pogovor o najrazličnejših stvareh. Vprašanje sem stavil tako, da bi ga lahko po odgovorih sodil, da bi ga bolj spoznal.

Nič posebnega se mi ni zdel.

Toda eno sem pa takoj opazil, da je velik ljubitelj Jezusa v svetem Rešnjem Telesu. Vendar resnici na ljubo bodi povedano, da mu vendar popolnoma nisem verjel.

Pezneje sem občeval z njim več. Vabil ga večkrat k sebi in ga tudi na domu obiskal. Toda kolikor več sem z njim občeval, kolikor bolj sem ga opazoval.— toliko bolj sem ga spoznal in toliko raje sem ga imel in toliko višje sem ga cenil.

Na prvi pogled ni bilo na njem ničesar izvanrednega. Bil je vesel, živahen fant, kakor vsi njegovi vrstniki. Šel je rad na zabave, v veselo družbo, da, šel je rad tudi plesat.

Opazoval sem ga pa skrivaj, ko je prišel zvečer v cerkev in je mislil, da je sam v cerkvi. Ta resnoba obraza, to lepo obnašanje ta goreča molitev, ti pogledi proti tabernaklju, ne, to je bilo nekaj, kar sem občudoval in kar je pričalo, kako Ivan v srcu časti to, kar kaže na zunaj.

Imel je navado za vsaki prvi petek v mesecu kupiti dva šopka najdražjih cvet-

ljic za vsako stran tebenaklja. Naročil jih je sam pri “cvetličarju”, ki jih je tudi vedno poslal v cerkev. Ker Ivana tudi “cvetličar” ni poznal, zato skoraj celo leto nisem vedel, kdo pošilja. Še le pozneje sem izvedel, da je to Ivan.

Nekoč, ko sva se zopet prijateljsko razgovarjala, napeljal sem nalašč pogovor na presv. Rešnje Telo.

O, ko bi ga videli, kako mu je obraz začarel.

“Da, gospod, dober je naš Odrešenik, da živi med nami v tej skrivnosti,” je rekel. “Kako okrepčujoča je njegova pričujočnost. Kako pokrepi in ojunači že sama njegova bližina. Vsaj jaz tako čutim!”

Da, videlo se mu je, da res to čuti.

“Blagor ti, Ivan!” sem si mislil. “O da bi vstrajal!”

In tak je bil Ivan vsa leta, ko sem ga poznal.

Nekoč je prišel v veliko poskušnjo.

Neki sostanovalec pri bratu, velik rdečkar in smrtni sovražnik vsega, kar je v zvezi z vero, in ki je tudi Ivana sovražil radi tega, obdolžil ga je, da mu je ukradel sto dolarjev iz kovčka.

“Sto dolarjev mi je ukradenih! Nihče drugi jih ni, kakor ta svetohlinec.”

Poklical je policaja in mu dal preiskati njegovo sobo in kovček. Našli so pri njem še več kot sto dolarjev in za eden izmed teh bankovcev je trdil rdečkar, da je njegov in to je tudi pri sodnji s prisego potrdil.

Ivan je bil nedolžen, to sem vedel za gotovo. Toda sodišče je vrjelo prisegi tožitelja in bil je zaprt deset dni radi tatvine.

Hud udarec je bil to za poštenega Ivana. Branil se je in zatrjeval, da je nedolžen. Toda kaj je mogel? Veljal je pred svetom kot tat in marsikako grenko je moral prečuti. “Svetohlinec” “hinavec” “tat” to mu je večkrat prišlo na ušesa.

Branil sem ga kolikor sem mogel.

Tedaj sem ga, pa še bolj občudoval! Bil je junak! Mirno je sprejel to poskušnjo. Samo še bolj zgodaj je po tem dogodku prihajal v cerkev in še dalj časa je zvečer ostajal v cerkvi.

"Ej, kaj to?! Boli me že, to je res! Toda ko sem v cerkvi in gledam tabernakelj — kako je malo v primeri s tem, kar se proti Njemu govori. Ne pred sodiščem, ne od onega rdečkarja, ne v enem kraju, je po krivem obdolžen raznih hudobij, je zaničevan, je sramoten je preklinjevan, temveč na tolikih krajih, od toliko smrtnih sovražnikov. Kaj je komu hudega storil? Tako je tiho in mirno skrit v tabernaklju, pa kako ga sramote? Koliko listov se izdaja, koliko knjig se spiše, samo, da se On sramoti!"

"Da, Ivan, velik junak si! " Bil sem ginjen! "To je živa vera!"

Ko je čez nekako dobro leto po tem ta rdečkar prišel na smrtno posteljo, tedaj mi je pred pričami izjavil, da je on Ivana po krivem obdolžil, ker je rabil denar, in da je po krivem prisegel.

Da ste videli, kako ljubeznivo ga je Ivan obiskoval! Vse mu je toraj odpustil, zanj skrbel v oblezni in mu oči zatisnil, ko je umrl.

Pred dobrim letom je pa bilo, ko neko jutro Ivana ni bilo pri sv. obhajilu.

"Kje je danes Ivan? sem si mislil.

Ni ga bilo drugi dan, in tudi ne tretji dan.

Zbolelo me je srce. Ali je zbolel, ali je pa kaj drugega prišlo v mes.

Takoj po sv. maši šel sem ga obiskat.

Bil je bolan. Plučnjica! Huda vročina ga je kuhala. Vsa usta je imel že sežgana.

"Kaj si bolan, Ivan?"

Pomigal je z glavo.

"Da, saj sem ravno mislil poslati po vas. Slabo mi je. Umril bodem."

Pretreslo me je.

"O, Ivan, ni še tako hudo!"

"Hudo je. Čutim, da bom umrl. Kar opraviva sv. spoved, potem prosim pa sv. popotnico in sv. poslednje olje."

Videl sem, da je slab in da je res v nevarnosti, dasi sem bil prepričan, da bode njegova močna narava premagala bolezen.

Izpovedal se je in prinesel sem sv. popotnico.

O, nikdar ne bodem pozabil prizora, ko je sprejemal sv. popotnico ta bolnik. Ta živa vera, ta ljubezen in udanost. "Ta mladenič je svetnik", sem si mislil.

Strašno vročino je imel po tem še dva dni. Veliko je trpel. Toda, ta mir na razbolenem obrazu. Držal je križ v roki celi čas.

"O rad umrjem!" je šepetal večkrat.

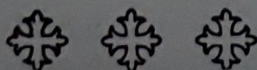
Tretji dan je še enkrat prosil sv. obhajilo. Prinesel sem ga mu. Ni se mogel več dvigniti na postelji. Tudi zavžil je že težko, videl sem, da bode Ivan šel.

Ko je zavžil sv. Rešnje Telo je zamizal. Videlo se mu je, da goreče izgovarja besede moje "zahvale", katero sem mu narekoval.

"Jezus, tebi živim", sem mu narekoval. "Jezus, tebi umrjem....." je še ponovil. Oči so se mu zasvetile, kakor bi zažarele nekaj posebnega, srčnega veselja. Dvignil je nekoliko desno roko, poteze obraza se je potegnila na sladek nasmeh — in moj Ivan je bil mrlič.

Ko sem šel proti domu in sem si obrišal solzo iz ginjenega očesa vzdihnil sem.

"Kako sladak je res Gospod v življenju in smrti vsem, ki ga ljubijo!"

ZA LETOŠNJE ŠMARNICE.

Bliža se zopet lepi mesec majnik in znova bode treba kaj storiti, da počastimo svojo dobro nebeško mater Marijo, kraljico maja, in ji pokažemo svojo ljubezen. List „Ave Marija” bode za mesec majnik izšel zopet kot slavnostna „Šmarniška” številka.

Zato, dragi naročnik, vabimo te, da nam pomagaš tudi za letošnje leto prirediti lep šmarniški oltarček v našem listu in sicer z malim darom kot podpora listu, in z malim prispevkom s peresom, ako si ga zmožen.

Združimo se vsi vzlasti letos v tem lepem delu!

Objednem pa prosimo, da bi katoliška društva, da bi zavednejši rojaki naročili majniške številke nekoliko več iztisov, tudi za svoje prijatelje in tudi za nasprotnike. To izdajo bomo skušali tako urediti, da bode najzanimivejša, kar smo jih še izdali in tudi najlepše okrasena. Posamezne številke bodo stale 15c, ali 10 iztisov \$1.25, 100 iztisov \$10.00.

Vse slovenske trgovce prosimo, da oglašajo svoje trgovine v tej številki!

Naše zastopnike in prijatelje pozivamo, da nam skušajo za majevo številko kolikor mogoče veliko oglasov dobiti, kajti oglasi so velika podpora listu. Pri

oglasih računamo za to slavnostno majevo številko celo stran \$15.00, pol strani \$8.00, četrt strani \$5.00, inča \$1.00.

Kdor bi hotel oglaševati kot naš agent, naj piše po posebne cene in po navodila.

Dragi rojaki, Marijini častilci, slavnostna „šmarniška” izdaja „Ave Maria” bode šmarniški oltarček vseh ameriških Slovencev. Zato dajmo, potrudimo se vsi, da bode ta šmarniški oltarček v resnici lepo ozaljšan in okrašen, da bode v resnici v čast naši nebeški Materi Mariji, nam vsem pa v veselje in v navdušenje za ljubezen do Marije.

Dragi rojak, ali ne boš tudi ti storil kako malenkost? Ne boš tudi ti sodeloval pri ureditvi teh „šmarnic”? Ne boš tudi ti poslal kake male cvetlice v obliki darčka za ta oltarček?

Vsi spisi za šmarniško izdajo morajo biti v uredništvu najkasneje 1. aprila. Šmarniška številka bode izšla letos toliko preje, da jo bodo vsi naročniki dobili že pred prvim majem. Kakor pred dvema leti, napisali bomo tudi letos malo šmarniško pobožnost za vsaki dan, za domačo uporabo.

Dragi rojaki in Marijini častilci, na delo!
Urednik.

SONETI PASHE.

Zložil Bogumil Gorenjko.

2.

„Res, eden izmed vas me bo izdal” —
In šel hinavec Juda je v temo,
prodat šel učenika za zlato,
ki angel lakomni ga je skoval, —

A v duši ni miru; divja naval
očitanj v vesti, kakor da peklo
se mu je naselilo v srca dno —
„O Juda, vrni se; saj zate dal

sem tudi svojo kri, roke zate
razpel sem svete v spravo, v mir, v ob-
jem!”

A klica milosti ne sliši, nem

apostol padli v noč gre in obupa —
O bratje, ali pesem ta brez upa
ni tožna zgodba naše dobe „zlate?”

NEZNANEMU BOGU.

(Dalje.)

Kje tiči vzrok modernega brezverstva?

Ne v umu, marveč v srcu! Drugega odgovora ni več. Vse drugo je le pretveza, samoprevara, izgovor; vzrok, prvi in zadnji vzrok nevernosti ne more biti. Napredek moderne vede je človeštvo opojil, da se je z vsem samoljubjem ugledalo vase in z vsem samoljubjem začelo prezirati Boga. Ker pa vera z višjo močjo zahteva od modernega človeka, da se ukloni Bogu v Cerkvi njegovi, zato moderni človek išče izgovorov, opravičenja, in ker drugega ne more najti, se oklene tistih napak, tistih nepopolnosti, ki jih ljudje zanašajo v Cerkev. Oklene se jih, da bi mu ne bilo treba verovati, ker verovati noče! Sledi človeških nog po tleh vidi, božjega svita, ki je razlit po božjem hramu, pa ne vidi!

Z večšo roko in iz svoje globoke izkušnje je opisal postanek, genezo brezverstva Joergensen.

...Joergensen je čutil v sebi neki odpor, neki gnus, neko nevoljo zoper vero — in tedaj, pravi, se mu je prvič tako na pol posvetilo; kaj pa, če morda ni iskal čiste in same resnice, če je le morda imel nekatera mnenja dokazati in opravičiti, druga mnenja pa, ki mu niso bila ljuba in ki se jih je bal, je skušal ovreči in zavreči kot zmoto in laž? Morda —

tako je posumnjal — morda pa je bila vsa njegova svobodomiselnost le moralična iluzija? Morda vsi njegovi dokazi, vsi njegovi ugovori, ki je ž njimi opravičeval svojo nevero, niso bili drugega, kakor okopi, za katerimi se je hotel ubraniti neljube mu moči? ... Morda je bil res tisti moralični gnev zoper grmade in inkvizicijo, zoper formalizem, le orožje, s katerim se je hotel ubraniti vere? Saj je vedel, da inkvizicija ni nobena dogma!

Kaj pa so tedaj bili vsi tisti na videz tako dobro podprti ugovori? To zadnje strašno vprašanje je mučilo Joergensena. Kdo, kdo je deloval v njem? Kdo mu je sugeriral vse tiste dvome, tisti odpor? Kdo mu je šepetal v srcu kakor angelj svetlobe v imenu resnice in pravice? Zakaj ni hotel verovati? Giovanni (Joergensen) je hodil gori in doli po sobici, izmučen in brez miru. Hotel je poklekniti pred križem, ki je visel nad klečalnikom, a čutil je srce v prsih tako trdo, tako hladno, tako težko, kakor da bi bilo okamenelo. In spoznal je tedaj, da nevera ne izhaja iz uma, ampak iz srca, da nevera ne izvira iz poštenega mišljenja, ampak i srca, ki se obrne od dobrega, iz duše, ki se vda glasovom iz prepada in angelom iz globine. Bilo mu je naenkrat vse strašno jasno. Spomnil se je, kako ga je zvodila

nevera, ko mu je obetala svobodo, kako je polagoma, polagoma izruval vero iz srca, kako je iskal vedno drugih dokazov zoper razodetje kako je iztisnil Boga iz srca!... Hotel je biti brezverec, zato je postal brezverec, zato je sam sebe prepričal, da je v neveri resnica! In bojevati se je moral hudo in dolgo, preden je poruval, vse cvetice vere iz srca, preden je mogel zaupati moderni biblični kritiki in modernemu prirodoslovju, ki je, kakor so zatrjevali, najpopolnejša apologija nevere, popolno pooblastilo, da ni treba več verovati...

Tako je bilo in nič drugače. Zastonj bi se še dalje slepil z mogočnimi besedami in frazami o resnici in pravici zoper cerkev laži in krivice. Vse te fraze so bile humbug — zavedne pretveze in nezavedni izgovori, ki se je za njimi skrival človek, da ne bi videl lica božje resnice. Zakaj resnica je resna, resnica opominja in ukazuje. Nevera pa nam dovoljuje, kar hočemo sami.

A če je tako — tedaj je stvar resna. To je bil vedno sklep Joergensenov. In tu, pravi, se je vselej ustavil, kakor se ustavi konj pred prepadom... Zakaj, če bi mu bilo resno, bi moral k — spovedi. Poklekniti bi moral pred duhovnika in odkriti bi mu moral vse življenje in vse grehe... Pravzaprav sram ga je bilo odkriti vso svojo gnilobo človeku, ki je doslej videl na njem le belež omike in olike! Da, to je bilo — to si je moral priznati, če je hotel biti pošten. Sram ga je bilo, odkriti svojo sramoto. —

Tako Joergensen. Drugje pa pravi: “Eritis sicut dii. Kakor bogova bosta... To so sicer stare in neznatne besede, a vendar obsegajo, kakor je opazil že Heine, vso novo, novejšo in najnovejšo filozofijo!”

To je psihologija modernega brezverstva. Nam se zdi, da je ni skoraj mogoče točneje opisati, kakor pa jo je opisal Joergensen.

Vir vsega modernega bogoneznanja je v srcu.

Kršćanstvo tirja dvoje, **vero in življenje po veri**. Oboje pa nasprotuje težnjam moderne duše.

Znak moderne dobe je libertinizem, razbrzdanost v mišljenju in življenju. — Človeški duh je avtonomen, tako je moderno dogmo izrazil Kant. Ideal človeštva je nadčlovek, človek onkraj mej dobrega in slabega, tako je isti nauk izrazil Nietzsche. Človek je vir in pravec vse resnice; človek je središče vsega; človek je sam sebi cilj. Odtod izvira tista ošabnost moderne vede; odtod tista apoteoza človeških genijev; odtod tista pohlepnost po uživanju!

Libertinizmu v mišljenju pa nasprotuje najodločneje krščanska dogma. Krščansko verovati se ne pravi iz danih dejstev izvajati posledice. Taka vera ni krščanska vera, ampak je vera učenjaka, historika, filozofa. Tako, pravi sv. pismo, veruje tudi satan in trepeta. Vera se mora na podlagi dejstev dvigniti nad spoznanje, in božjo verovnost. Dogme terjajo priznanje božjega gospostva in zato se mora snovati vera le na ponižnosti. Vera je pokorščina, vera je služba božja. Kako naj torej veruje avtonomen duh, kako naj veruje nadčlovek?

Kršćanska dogma pa ne terja le, da človek prizna gospostvo božje v mišljenju, ampak terja, da prizna to gospostvo tudi v življenju. Iz krščanske dogme izvira krščanska morala. Kako naj torej prizna krščansko dogmo, komur se noče krščanskega življenja? Moderni človek pa hoče živeti, črpati iz polnega življenja, nič ne zamuditi, nič izgubiti, on noče čakati. Samozatajevanje, upanje je njemu pretežko: živeti in izživeti se v hipnem uživanju, to mu je vse življenje. Kako bi moderni človek priznal krščanstvo, ki uči zatajevanje, zmernost, čistost, ponižnost; krščanstvo, ki hoče, da bodi sedanje življenje bolj upanje življenja kakor živlie-

nje; krščanstvo, ki je postavilo med mejnike rojstva in smrti zakon odpovedi, a obeta polnost življenja šele onostran v večni posmrtnosti! Vera je vrgla v moderno dušo velik konflikt med mišljenjem in življenjem. Človek pa je hotel živeti po svoje, zato ni mogel več verovati, temveč je moral tudi misliti po svoje! In tako se je oprijel moderne vede in se slepil, da je veda v nasprotju z vero; tako je izteknil v krščanstvu pogreške ljudi in se slepil, da krščanstvo ni božje. Tako se je, da rabimo lepi izraz Joergensenov, uživel v neko moralno iluzijo, vrgel od sebe vero in cerkev in Boga in se zaril z vso voljo v agnosticizem, v bogoneznanje.

Iz bogopozabnosti življenja — bogoneznanje mišljenja! To je geneza moderne nevere.

* * *

Neznanemu Bogu! Njemu so posvečeni prekrasni hramovi. Stari pogani ga niso poznali, a so ga častili in v bedi zahrepeneli po njem. Moderni pogani so ga poznali, a so ga v svojem napuhu zavrgli in pozabili. To je velika krivda moderne dobe in zato je tako silno težko nagniti modernega človeka, da bi se vrnil zopet h Kristusu — Neznanemu Bogu.

In zares, kdo in kako naj to stori? Ali naj apologetika izvrši to veliko nalogo?

Apologetika je dobra in potrebna. Apologetika je obramba vere zoper nevednost. Apologetika dokazuje, da so vsi tisti izgovori, vsi tisti ugovori zoper vero znanstveno neupravičeni. Apologetika dokazuje, da je vir tistih ugovorov in izgovorov dvojna zmota: zmota, ki zamenjava nedokazane hipoteze ali celo neznanstvene izmišljotine z znanstvenimi pridobitvami; zmota, ki napačno umeva krščanstvo in tako pobija svoje misli, meneč, da pobija krščanstvo. Apologetika je obramba vere v obojnem oziru; tolmači svetu pravi zmisel krščanstva in loči v znanstvu dokazane rezultate od ne-

dokazanih hipotez. Tako izpodmika izgovore in ugovore. Toda — ali to zadoščuje, da bi apologetika izpreobrnila moderno družbo? Če pa zadnji vzrok nevere ne tiči v umu, marveč v srcu! In kaj more na vse zadnje apologetika srcu! Ali more apologetika prisiliti moderno družbo, da jo sploh posluša? Apologetje so podobni delavcem, ki odkopujejo in odvažajo sip in podrtine z mesta, kjer naj bi stala nova monumentalna stavba. Dobro in potrebno delo je to, da se odpravijo ovire — a zidati se to ne pravi! in če apologetika tudi postavi temelje znanstvenemu spoznanju, je tudi to dobro in potrebno — a verovati se to ne pravi! Apologetje odpravljajo izgovore, ugovore in dvome, a dobre volje in vere ne morejo dati!

Ali bi izvršila to nalogo reforma v Cerkvi? Ali bi se izpreobrnila moderna družba, če bi se reformiralo v Cerkvi to, kar odbija moderno dušo? Gotovo, tudi reforma, zlasti reforma življenja kristjanov in duhovnikov je dobra in potrebna. To se pravi: dobra in potrebna ne le duhovnikom in kristjanom, ampak dobra in potrebna, ker bi izpodmeknila nasprotnikom mnogo izgovorov, rešila mnogo dvomov, zabranila mnogo pohujšanja. Saj včasih še dobri začno dvomiti, ko vidijo, da ima toliko kristjanov, celo duhovnikov, tako malo kreposti, tako malo samozatajevanja, ponižnosti, ljubezni. Kdo si bolj želi take reforme kakor Cerkev sama? — Ali ne kliče vse na vedno notranjo reformo? Kaj pa so vse okrožnice rimskih papežev, vsi pastirski listi škofov, vsi misijoni, vse propovedi drugega kakor glasni klici na reformo? Kaj pa hoče češčenje sv. Rešnjega Telesa, češčenje Srca Jezusovega, čaščenje Brezmadežne Device, kaj pa hoče drugega kakor reformo? Kaj pa hoče vse bogočastje, kaj hočejo daritev in zakramenti in blagoslovila nazadnje drugega kakor reformo? Kaj je sploh Cerkev drugega kakor večna glasnica reforme? (Dalje prih.)

P. B. S.

Nebeško kraljestvo je podobno hišnemu gospodarju, ki je šel zjutraj zgodaj najemat delavcev za svoj vinograd. Hišni gospodar, Bog sam, najema delavce v svoj vinograd. Vsak človek naj si s svojim delom zasluži plačilo, katero bo užival v nebeškem kraljestvu. Vendar vsak človek nima istega dela, pa na to tudi ne gleda Bog kakšno delo ima kdo, ampak kako je opravljal delo, ki mu je bilo izročeno. S kolikor večjo zvestobo in ljubeznijo je kdo opravljal svoje delo, toliko večje bo tudi njegovo plačilo pri Bogu.

Če pomislimo, da je sedanje naše življenje v primeri z večnostjo res le kratek dan, da je čas našega dela silno kratek, večnost pa, za katero delamo, brez konca, nas bo ta misel najbolj vnela, da delamo zdaj, ko imamo dan, s podvojeno gorečnostjo in kar mogoče zvesto ter s pravo ljubeznijo. In kolikor večje, kolikor bolj odgovorne dolžnosti imamo, s

tem večjo natančnostjo jih tudi opravljajmo.

Kako velike, kako vzvišene so pa ravno dolžnosti, katere ima krščanska žena in mati! Saj je ravno od nje najbolj odvisno, kakšna bo njena družina, kakšni bodo ljudje; kajti mati je, ki položi temelj srečnega ali pa nesrečnega življenja svojim otrokom, svoji družini. Kako potrebno je torej, krščanske matere, da se vedno zavedate svojih vzvišenih dolžnostij ter jih tudi kar moč zvesto opravljate.

Kakšno dolžnost imaš krščanska žena najprej do svojega moža, kateremu si po naredbi božji enakopravna družica, si že brala v Ave Maria zadnji mesec. Danes ti pa hočem ob kratkem razložiti, kako bodi ti svojemu možu zvesta prijateljica in skrbna vodnica v večno življenje.

Četudi ima mož dobre in zveste prijatelje, ki mu pomagajo s svetom ali delom, mu je vendar njegova žena najboljša in najzvestejša prijateljica, ki mu je vdana s srčno ljubeznijo in stanovitno zvestobo. Ona mu mora pomagati z besedo in dejanjem v vseh razmerah življenja, ž njim naj deli veselje v srečnih dnevih, v bridkih pa naj mu pomaga nositi križe in težave. Da, žena naj bo zlasti v tolažbo in boдрilo svojemu možu, kedar pridejo nanj dnevi poskušnje. Resnično je namreč, da je mož srčen, brez strahu, n. pr. v viharju na morju ali v vojski, kjer ga nobena reč ne splaši in mirno gleda smrti v obraz; toda kaj hitro izgubi vso srčnost in si ne ve pomagati v družinskem življenju, kedar prihrume nanj vsakovrstne težave. Kolika sreča zanj, ako ga žena tedaj osrčuje, bođri in mu jih pomaga prenašati. Skušnja namreč uči, da se žena poprej prilagodi

težavnim razmeram, da je bolj vstrajna v križih in zato je tudi posebno sposobna, da potolaži in osrči moža. Zato hvali Sv. Duh dobro ženo, ko pravi: „Razumna in tiha žena, dobro podučena žena se z ničemer ne zamenja.“ In „Srečen je mož dobre žene, število njegovih let je namreč podvojeno.“ „Srčna žena razveseljuje svojega moža; v miru bo dopolnil leta svojega življenja.“

Da naj bo žena svojemu možu dobra prijateljica, to tirja sam Bog od nje, kajti zato ji je ustvaril srce tako dobrotljivo, milo in ljubeznivo. To naj bo žena svojemu možu po naziranju vseh narodov; kajti pri vseh narodih je navada, da izgubi žena na dan poroke svoje prejšnje ime ter sprejme ime svojega moža. S tem hoče reči, da bo žena v prihodnje skrbela ne več za-se, ampak skupno z možem za blagor družine. In če je to prijateljstvo mej možem in ženo res pravo in stanovitno, potem je tudi sreča in božji blagoslov v zakonu.

Žena naj bo možu vodnica v večno življenje. Kakor je potrebno in važno, da je mož vdan Bogu, da mu služi in zvesto spolnuje njegove zapovedi, je vendar tudi resnično, da so ravno možje v verskem oziru veliko bolj kot žene mlačni, vnemarni, da, včasih so kar naravnost nasprotni sv. Cerкви in Bogu. Temu je zlasti vzrok to, ker je mož bolj kot žena izpostavljen raznim vplivom, ki ga odvrnejo od Boga: raztresenost mej svetom, boj za obstanek, skrbi in nemir ga prevladujejo, z eno besedo, nevarnosti sveta imajo večjo moč do moža kot do žene. In ti slabi vplivi sveta le pogosto dosežejo, da se mož nekako odtuji Bogu. — Njemu manjka tiste nežne srčne vdanoosti, tistega spoznanja, kaj je prav in primerno, ker to je le vse bolj lastno ženi. In tako se zgodi, da postane mož nekako hladen in brezbrizen za vero in se polagoma odtuji Bogu. Ako ima pa mož zvesto ženo, ki je v resnici pobožna, ki

se ravna v vsem po nauku Jezusa Kristusa, potem obdrži tudi moža s svojim tilim pa mogočnim vplivom na pravi poti in doseže, da ostane tudi mož zvest in vdan Bogu. In če je tudi mož vsled mladostnih zmot zašel s prave poti, da je pozabil na svoje dolžnosti in zapustil Boga, bo verna krščanska žena s svojim lepim življenjem dosegla, da se bo mož polagoma spoznal in povrnil k Bogu. Česar ne doseže noben učenjak s svojim modrovanjem, nobena knjiga s svojimi lepimi nauki, noben mašnik s svojo gorečnostjo, to doseže dobra, pobožna žena s svojo ljubeznijo in krotkostjo, s svojo molitvijo in krščanskim življenjem namreč, da privede moža na pravo pot, nazaj k Bogu. Marsikateri mož, ki se zdaj v nebesih veseli, se ima za milostjo božjo, najprej svoji verni ženi zahvaliti, da je zdaj v nebesih. Zato je večno resnična beseda Sv. Duha: „Dar nad vse darove je sveta in sramežljiva žena“.

Dobra, pobožna žena je imela slabega moža, ki se je malo menil za Boga in svoje zveličanje. Nekoč je zopet, kakor je že bila njegova navada, popival v krčmi in se je pred svojimi vinskimi brati hvalil, da ima on izmed vseh gotovo najboljšo ženo, da bi le toliko ne molila. Staviti hoče z njimi, če gredo zdaj z njim, ženo iz spanja vzbude in od nje zahtevajo, da jim pripravi dobro večerjo, bo žena brez godrnjanja rada in ljubeznjivo postregla. Drugi možje vpijejo: „Tega ne moremo verjeti!“ in sprejmejo stavo. Vsa družba se poda na pot. Od obilne pijače omamljeni, privpijejo pred hišo, razbijajo na vrata in zahtevajo od žene, naj jim odpre in pripravi dobro večerjo.

Kaj bi storila marsikatera druga žena? Kaj ne, zavpila bi nad njimi: „Poberite se pijanci, pojdite od koder ste prišli!“ Drugače ta žena. Ko je slišala, kaj mož veli, brž vstane, jim odpre, gre v kuhinjo in kmalu je bila večerja na

mizi. Nad tako nebeško potrpežljivostjo so se čudili celo surovi gostje, in sram jih je bilo, da niso mogli nič kaj s slastjo jesti. In mož je postal tih in resen, njegovo trdo srce se je začelo mehčati, in ko so gostje odšli in se je vlegel spat, ni mogel zaspati, in jokal je sam nad seboj, in drugo jutro je prosil ženo za odpuščanje za vse bridkosti, ki jih je bil napravil in je postal boljši človek in dober kristjan; premagala ga je velika krotkost in potrpežljivost žene.

To naj bo žena svojemu možu: enakovredna družica v življenju, prava prijateljica do smrti ter ljubezniva in skrbna voditeljica v nebesa. Kako dobro bi bilo preskrbljeno za može, za državo in Cerkev, ako bi vse žene zvesto spolnovale svoje dolžnosti in živele za svoj vzvišeni poklic! Daj Bog, da bi naše slovenske žene in matere vedno bolj spoznavale, kako važna je njih naloga in jo tudi vestno spolnovale!

S KRIŽEM IN BREZ KRIŽA.

Dr. Mc Donald, zdravnik bolnišnice St. Marys v Bronx-u je povedal ta-le dva dogodka, katera je doživel v svoji zdravniški skušnji.

“Kaj je križ za človeka v trpljenju, to sem skusil na lastne oči pred nekaj tedni.

Poklican sem bil k neki revni družini. Bolan je bil otročiček, edinec svojih starišev. Na vratu se mu je naredila velika oteklina. Poskušal sem različna zdravila, toda vse ni pomagalo nič. Videl sem da je dete v smrtni nevarnosti in mu samo nož morda še reši življenje.

Mati je bila priprosta Irka, mlada žena toda revna!

“Otrok mora biti operiran”, sem rekel.

Mati se je prestrašila.

“Zastonj vsa zdravila. Ako mu prerežem oteklino, iztekel bode gnoj iz oteklina in morda se dete pozdravi”.

Solze so zalile prestrašeno mater. Ljubila je svojega prvorojenčka z vso ljubeznijo materinega velikega srca. Udala se je in privolila.

“Toda potrebujem človeka, ki bode dete držal, ko bodem jaz prerezal oteklino”.

“Bom jaz držala!”

Ne! Tega ne dovolim in ne morem dovoliti. Vi, kot mati, bi tega ne prenesli”.

“Doktor, glejte Ga, na steni!” pokazala

mu je križ na steni. “Vem da ste katolik in veste kaj je to znamenje. Strašno je za me kot mater biti priča te operacije. Toda ne bojte se. Pogled na križ me bode krepil”.

Udal sem se in občudoval junaško mater. Mirno je držala dete v rokah med operacijo, blede je bila kot smrt, toda ni odtegnila oči od križa celi čas. Od časa do časa se ji je izvil iz prsi globok vzdih-laj, solza se je pocedila po licu, toda ustnice so zamigale v molitev in — mati je bila junakinja.

Nisem rešil detetu življenja. Oteklina je zašla v glavico, v možgane in za tri dni je detece umrlo.

Bal sem se za materno zdravje. Toda, ko sem jo skušal tolažiti, mi je mirno odgovorila: “Strašno mi je hudo. Toda, kaj hočem? Bog ga mi je dal, Bog ga mi je vzal!” Zajokala je milo, da se ji je videlo, kako strašno trpi materino srce. Toda takoj se je zopet zbrala, pogledala na križ, si obrisala solze in — junaško trpela.

“Da, križ je junaštvo slabih, tolažba žalostnih”, sem si mislil in blagroval pobožno Irsko mater.

Prav tisti čas sem imel, pa na peti ulici v neki prav bogati družini podobni slučaj. Bolno je bilo tudi tu dete. Razlika je

bila samo ta, da je bilo tu dete tretje, bratec in sestra, starejša sta že tekala okrog bolniške posteljice "babyta".

Dete se je prehladilo in dobilo razne bolezni pljučnico in v glavi bolezni.

Oče in mati, sta prestrašena stala ob posteljici in me prosila pomoči. Pred menoj je bilo že več najbolj slovečih zdravnikov pri detetu. Vsak je poskusil, kar je le mogel, da bi rešil detetu življenje. Oče je obetal bogato nagrado kakor prejšnjim, tako tudi meni. Toda videl sem takoj, da ne bode nič. Dete je preslabega srca, da bi preneslo toliko vročino.

"Poskusil bodem, dasi je slučaj zelo nevaren in se bojim najhujšega!"

"Doktor deset tisoč dobite, ako rešite življenje detetu."

"Če mi daste milijon, če ne bode mogoče, pa ne bode mogoče. Poskusil bodem, toda Bog je gospodar življenja."

Bilo je zastoj.

Drugi dan, — ravno sem prišel od Irske družine, kjer je dete umrlo, — videl sem, da je dete pri koncu. Preiščem srce, še par trpljejev — in ustavilo se je. Obrazek je porumenel, očesca osteklenela — dete je bilo mrtvo.

"Gospa, bodite junaški — dete je mrtvo!"

"Kaj? moje dete mrtvo? Ne, ne! ni mogoče!"

"Da, zastoj je, gospa! dete je že mrtvo!"

Mati je zarjovela in omedlela. Imel sem težavo jo privedi nazaj k zavesti.

Ko se je slednjič zavedla bilo me je strah.

Tudi ta dva stariša sta bila katolika. Toda nista marala za vero. Tudi v cerkev nista hodila. Mož je bil profesor na Columbia vseučilišču.

Kaj sta ta dva žalostna stariša počela v svoji žalosti, to pa ni bilo več človeško. Jokala sta in skoraj bi rekel — tulila. Mož, profesor, si je pulil lase iz glave in hodil sem ter tja. kakor malo neumen. Od časa do časa sta prišla k posteljici, pogledala mrtvega ljubljénčka, pa zopet zajokala glasno in sedla na kak stol in jokala.

Skušal sem jih tolažiti na vse mogoče načine. Toda vse zamanj.

"Bodite potolaženi! Bog je vzel otroka k sebi. Imate angeljčka, sem poskusil na ta način."

"Kaj? Bog ga je vzel? Da, vzel ga nama je, ker ni usmiljen," in začela sta kleti Boga in govoriti tako bogokletno, da nisem mogel poslušati dolgo. Gnjusilo se mi je!

Vzel sem klobuk in odšel domov.

Med potjo sta mi prišla oba doživljaja dneva v spomin. Smrt sina-edinca revne mlade Irke, ki ni prav nič manj ljubila svoje dete, kakor bogati profesor in žena na peti ulici, in pa ta njih slučaj prav kar.

Velika razlika med obema slučajema me je presenetila.

In videl sem, koliko človek pogreša v trpljenju, ako izgubi Križanega in nasprotno. kaj pomenja križ za naše vsakdanje življenje.

DOPISI.

Katoliško Slovensko Dekliško Društvo v New Yorku.

Cenjani g. urednik:—

Prosim, blagovolite priobčiti v listu Ave Maria letno poročilo naše Marijine družbe.

Leta 1918 je bilo v družbi 52 družbenic, med letom jih je pristopilo 6, poročilo se jih je 6,

odšli drugam 2, prostovoljno odstopila je ena in ena je bila izključena. Ob koncu leta je bilo v družbi 50 družbenic.

Skupno sv. obhajilo smo imele vsaki mesec; družbenih shodov in zborovanj je bilo 8. Meseca decembra smo imele kakor navadno vsako leto, tridnevno v čast Brezmadežne.

To leto se je vse vršilo še posebno slovesno, ker je družba obhajala desetletnico svojega obstanka. Tudi smo želele vprizoriti igro v proslavo desetletnice, vendar nismo prišle na vrsto, kajti ravno pretečeno leto smo bile jako zaposlene z vsakovrstnim delom, da, kjerkoli se je šlo za dobro stvar, so se ravno naše družbenice veliko žrtvovale in mnogo pripomogle do boljšega vspeha.

Skupnih sv. obhajil in shodov so se po večini udeleževale prav pridno.

Sporočam tudi, da nas je med letom zapustila bivša predsednica gčna. Mary Gostič.—Bila je zelo dobra predsednica skozi vseh deset let. Tudi njej smo dolžne posebno hvaležnost, ker se je za družbo veliko žrtvovala. Če tudi je odšla od tukaj, vendar je ostala še v naši družbi. Bog jo živi!

Komaj je nastopilo novo leto 1919, že je posegla nemila smrt v našo družbo ter vzela dve društvenci in sicer: Marija Kovač je umrla meseca januarja 4., in Ana Zelenc meseca februarja 22. Obe sta bili vzorni družbenici ter sta bili tudi v odboru. Naj počivata v miru!

Z družbenim pozdravom

Katinka Paulič, tajnica.

New York, N. Y. — Iz društva Krščanskih Mater. — Zopet Vam imam sporočiti iz našega društva žalostne novice. Veliko rajši bi Vam pisala, koliko smo dobile novih članic, toda žalibog nobene. Same moramo priznati, da je naše društvo nekako bolj zaspano ali upanje moramo imeti, da v spomladi, ko se malo ogreje in ko bode vsa narava oživila, bode pa mogoče tudi katera nova članica pristopila. Bog daj! Sedaj smo zopet izgubile eno sosestro, Marijo Pirc. Bog jo je poklical iz naše sredine januarja 25. k sebi v 63. letu. Bila je večkrat prevedena s svetimi zakramenti. 28. Januarja je bil pogreb in društvence smo jo čakale pred cerkvenimi vratimi z gorečimi svečami, da smo jo spremile v cerkev. Pokopana je na Sv. Trojice pokopališču. Pokojnica je bila v resnici dobra krščanska mati svojim otrokom, bila je pa tudi v tretjem redu še v stari domovini, in ko je prišla sem v Ameriko, je takoj pristopila. Za ta njen trud bode ona vživala večno plačilo pri Bogu. Naša pravila so, da se daruje sv. maša na društvene stroške in je vsake društvence dolžnost, da daruje sv. obhajilo za dušo pokojnice. Ti pa draga sestra, počivaj v miru.

Mary Jazbec, tajnica.

Ely, Minn. Lansko leto na binkoštno nedeľjo se je v naši župniji ustanovilo oltarno društvo žen in deklet. Sedaj že šteje društvo nad sto članic. Namen društva je, da se ob večjih praznikih oltarji po potrebi ozaljšajo. Ker sem bil večkrat opozorjen, zakaj nič ne

poročam v A. M. o tem društvu, s tem po pravim, kar sem zamudil in častitam vrlim ženam in dekletom na Ely za njih delovanje k časti božji. Ker se je ravno petje na cerkvenem koru oživilo pod vodstvom pevovodkinje Nežike Markovich, bi priporočal članicam, da bi tudi cerkveno petje podpirale. Tu se je dosedaj zelo malo vpoštevalo cerkveno petje, zato se ni moglo pričakovati velikega zбора. Zato pa sedaj bolj navdušeno na delo!

J. J. Peshel.

Cleveland, Newburg, O. Pred nami leži „Finančno poročilo za župnijo sv. Lovrenca, za leto 1918”, iz katerega posnemamo sledeče: Vseh dohodkov lanskega leta je bilo \$12,087.89, poleg preostanka iz leta 1917 \$688.39. Vseh stroškov je bilo celo leto \$6,636.31. Toraj preostane v blagajni čistega \$7,139.97. — To je gotovo krasen vspeh, na katerega so župljani lahko ponosni. — Bog daj sv. blagoslov še nadalje takō Rev. J. J. Omanu kakor celi župniji!

New York, N. Y. **Cerkveni Fair** dne 9. in 16. februarja popoldne se je tudi letos obnesel nad pričakovanje. Čistih dohodkov je \$829.80. Četudi je majhna naša župnija, kaže pa vedno bolj skupno in složno delo za cerkev lep napredek. Vsem darovalcem, vsem delavcem in udeležnikom bodi v veselo zadoščenje zavest, da je pri sedanjih razmerah in v kljub vednemu ščuvanju in rovanju proti cerkvi, tako povoljen vspeh. Vsem srčni: Bog plačaj!

Newburg, Cleveland, O. Društvo sv. Imena (možko) je priredilo predavanje s slikami v korist nove cerkve.

Collinwood, O. Družba S. N. Dom je priredila igro „Pri kapelici”, katero je izdala Zv. Katol. Slovencev v Ameriki.

Chicago, Ill. V župniji Sv. Štefana so ustanovili dne 17. februarja fantovski klub, ki je objednem mladeniški oddelek društva Najsvetejšega Imena. — Klub bode imel svoje klubove prostore na W. 22 St.

— Ustanovila se je tudi dekliška Marijina družba dne 23. februarja, ki bode imela tudi svojo društveno sobo, kjer se bodo dekleta zbirale. Dekleta so si izvolile sledeči odbor: predsednica Mary Gregorič, podpredsednica Albina Kozek, tajnica Ana Cillar, zapisničarica Mary Kremesec in blagajnica Mary Biček. — Društvo bode imelo svoje redne seje vsaki torek. — Vstopnina je 50c in mesečni prispevek 25c.

— Dne 23. februarja popoldne je bilo ustanovljeno društvo deklic, ki so stare manj kot

16 let. Bila je to lepa pobožnost. Deklice so zjutraj v belih oblačilih pristopile k sv. obhajilu, obhajilne molitve opravile skupno, in popoldne enako v belih oblačilih bile sprejete. Marsikaka solza je porosila materam iz oči, ko so čule, kako so se deklice izročale in posvečevale Mariji in jo prosile varstva, da bi preživele „svoja otroška leta čisto in nedolžno“. Društvo se imenuje „Društvo deklic Sv. Neže“.

— V cerkvi imamo sedaj pri večernih pobožnostih skupno cerkveno petje in cela cerkev prepeva Marijine pesmi. Vsakdo dobi v roke „Pesmarico“, katero je izdal Rev. Berk, ki je jako priročna za to. In zato imamo pri pobožnostih vedno večjo in večjo udeležbo.

— **Obnovljenje sv. misijona** bomo imeli v cerkvi Sv. Štefana od tretje do četrte nedelje v postu, t.j. od 23. do 30. marca.

— Mrs. Jos. Perko je kupila v cerkvi za obhajilno mizo nove prte s krasnimi čipkami in neka slovaška žena je kupila belo, zeleno, vijolično in rdeče zagrinjalce za tabernakelj.

— Društvo Sv. Neže (Foresters) bode priredilo na Cvetno nedeljo popoldne v cerkveni dvorani igro „Mater Dolorosa“.

— Na Cvetno nedeljo popoldne ob 2. bode slovesen sprejem mater v društvo krščanskih mater, ustanovljeno med sv. misijonom. — Skupno sv. obhajilo bode zjutraj med sv. mašo ob 8. uri.

— Pred tremi meseci je umrl v Chicagi blag mladenič Jernej Zupan za influenco, ki je bil naš večletni naročnik in sotrudnik. Po-

sebno navdušen je bil za Zvezo Katol. Slovencev, o kateri je spisal več člankov za Ave Maria. V starem kraju je bil navdušen Orel in krščanski socijalec in je bil jako delaven pri narodnem delu slovenskega preporoda. Ko je prišel v Ameriko, nam je jako tožil, kako ga boli, da niso ameriški Slovenci tako organizirani, kakor so bili doma, da se niso organizacije stare domovine prenesle sem. Koliko mladeničev in koliko mož bi se bilo rešilo. Zato je pristrčno pozdravil Zvezo Kat. Slovencev z željo, da bi ta organizacija izvedla to nalogo. Silno ga je bolelo, da se v naših katoliških krogih ni sprejelo začetega dela in je pisal dolg članek, katerega smo v Ave Maria priobčili samo del.

Bil je poseben častilec Marije. Splošno, bil je to vzor katoliškega slovenskega mladeniča. Živel je v Chicagi, toda tako vzgledno in lepo, da je bilo občudovanja vredno. Zato ga je pa Bog poklical k sebi, kakor lilijo in ga presadil v nebeški vrt. Zapustil je veliko rokopisov, katere bomo pregledali in mu v prihodnjem koledarju postavili mal spomenik.— Blagi Jernejček, počivaj v miru!

Naročnikom Ave Maria v Ely, Minn.

Kdor naročnikov ne prejema redno lista, naj se zglasti na mojemu domu, kjer dobi pogrešano številko A. M.

V zalogi imam tudi veliki Kubelkov "Slovensko-angleški tolmač", slovenske, nemške in angleške molitvenike. Sprejemam naročila za knjige Zveze Kat. Slovencev.

Adv. Jos. J. Peshel, Ely, Minn.

Peto posojilo zmage in svobode.

bode razpisano aprila mesecca. — To posojilo se bode porabilo za popravilo škode, katero je povzročila vojska in za pomoč malim narodom v Evropi, med katere spada tudi naša mlada Jugoslavija. Prepričani smo, da bodo Jugoslovani pri tem posojilu pokazali svojo hvaležnost naši državi za pomoč, katero je skazala našemu narodu, pred vsem za svobodo, katero smo dobili od Wilsona.

Novi Molitvenik "Ave Maria" z velikim debelim

tiskom smo začeli razpošiljati. Da ustrezemo našim rojakom, ki so vedno povpraševali po molitveniku z velikim tiskom, smo se odločili ga natisniti. Ker se ni-smo mogli podati v velike stroške pri sedanji draginji papirja, zato smo ga tiskali le omejeno število. Molitvenik je priročne žepne oblike, tiskan na fin tenak papir in obsega 260 strani. Vezava je trojna, namreč v platno z rdečo obrezo, cena 70c. v usnje vezan z zlato obrezo, cena \$1.00. Vatirane platnice v usnje vezan z zlato obrezo, cena \$1.25.

"AVE MARIA"

62 St. Marks Place.

New York, N. Y.

Zbirka vseh slovenskih mašnih in nabožnih pesmi. Primerna zlasti za šolsko mladino. Pesmi so brez not. Knjižica trdo vezana velja

35 centov.

Naroča se pri našem
upravnistvu.

KRIŽEV POT

SV. LEONARDA PORTOMAVRIŠKEGA

ZA CERKVENO IN DOMAČO
PORABO JE RAVNOKAR IZ-
ŠEL V NAŠI TISKARNI. —
KNJIŽICA JE PRIROČNE ŽEP-
NE OBLIKE IN BROŠIRANA.

CENA IZVODU 15c.

Pri večjih naročilih znaten popust.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje!

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SA GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvoren pogrebni zavod z "AMBULANCAMI." —

Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA,

TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Ali ste hripavi?

Hripavost je ponavadi vzrok prehlajenja. Vaše grlo je vneto, glas postane bobneč, kašelj postaja silnejši in ne da celo dihati. Ne počutite se dobro in ne veste kaj bi počeli. Toda čemu trpeti? Vzemite

Severa's

Balsam for Lungs

(Severov Balzam za Pljuča) in odpomore vam takoj. Prijetno zdravilo je proti kašlju, hripavosti, vnetju grla, prehladu in zbadanju, kakor tudi proti kroničnemu kašlju. Odrasli kakor otroci ga lahko vzamejo. Prodaja se v vseh lekarnah. Cena 25 in 50 centov.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 BARCLAY STREET, NEW YORK

Telephon. 5985 Barclay

Slovenski zobozdravnik

Dr. M. Josip Pleše

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8. ure zvečer.

Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays.

338 E. 72-nd STREET, NEW YORK CITY